

Sergej Verč

IVAN IN IVANA

»Oprosti, Ivan,« je z njej prirojeno ljubeznivostjo rekla Ivana in hladno pritisnila na daljinca. Na TV ekranu so razburljivo napete prizore iz vietnamske džungle, kjer se manihejsko razdvojeni Sylvester Stallone, bolj znan kot Rambo, bojuje proti krivicam tega sveta, zamenjali posnetki sestradanih otrok na svetu...

»No, prav...« si je mislil Ivan in čeprav bi ob drugačni priložnosti le uveljavil svojo moško pravico do večerne sprostitev – film o Rambu pa je bil kot nalašč za to – je brez godrnjanja privolil v ženino odločitev, da bosta ta večer gledala dokumentarec o lakoti.

Pogled na klusko mizico med dvema udobnima naslanjačema je bil svečan... Na sredi vaza s svežim cvetjem, pred njo steklenica elitnega »Chivas Regal«, ob vsaki strani steklenice po en kozarec za whisky, bolj na robu mize posoda z ledenimi kockami. Krožnik z lepo aranžiranim narezkom. Večer naj bi zadišal po prazničnem...

Dokumentarec o enem od apokaliptičnih jezdecev se je vlekel kot zgarani konj. Ob tem so ga še vsake tri minute prekinjali reklamni vložki, od keksov, naphanih z vsemi proteini, do sladolegov, ponujenih z erotičnimi namigovanji, ki se topé v sladkih ustih...

Ivan je nenadoma začutil, da se mu prebujata nekaj med nogami. Obrnil se je proti Ivani, da bi ji na lep, tih in nežen način sporočil veselo novico. In že se mu je zavrtel film, ki si ga je na bolniški postelji, v kateri je zaradi operacije meniskusa preležal štirinajst dni, cele božične in novoletne počitnice, v mislih ogledal nešteto-krat. Fikcijo bo končno zamenjala resničnost. Po štirinajstih dolgih dneh je res doma, v svoji prijetno zakurjeni dnevni sobi, v svojih toplih copatih, pred svojim televizorjem in ob svoji ljubeči življenjski sopotnici, ki ga je hrepeneče pričakovala... Zdaj bosta ugasnila TV sprejemnik, zaklenila vrata, izklopila telefon, si s primerno glasbo ustvarila prijetno vzdušje in si kar na tepihu izrekla vznemirljivo dobrodošlico ob vrnitvi domov.

Obrnil se je torej proti Ivani, da bi ji kar se dá nevsiljivo posredoval svoje poželjive misli. Toda komaj je opazil njen porogljivi nasmešek na ustnicah in v njenem izrazu neko ne povsem razumljivo, četudi znano kljubovalnost, ga je v trenutku minilo vsako veselje.

Prijel je za daljinca in ji rekel:

»Oprosti, Ivana,« ter pritisnil na daljinca... Saj res! Kako je le mogel pozabiti?! Odkar se zaveda, ve, da 30. decembra prenašajo silvestrsko nogometno tekmo med domačim moštvom in ekipo iz tujine. Nepozabna, svetovna predstava najbolj-

šega nogometa! In zdaj so se bližale že zadnje minute prvega polčasa, on pa še ni izvedel za rezultat. Kakšna smola!

»Pa kaj nisi vedela...« se je hotel razburiti, a se je pravočasno zadržal. Nič ni smelo pokvariti prazničnega vzdušja. Končno se ne zgodi vsako leto, da bi njuna otroka preživela vse praznike pri teti v Ljubljani.

Toda kako naj človek uživa, če sam, popolnoma sam kot kreten bulji v ekran, sledi žogi in ne more z nikomer deliti ne veselja ne žalosti, niti solidarnosti, kaj šele, da bi si s pravcato moško naslado privoščil komentar v najbolj sočnem slengu. Ko bi le mogel uživati ta večer v sproščenem družinskem krogu! Z Jakcem, starejšim sinom, bi se udobno zleknila vsak v svoj naslanjač, mlajši Mihec bi ležal s trebuhom na tepihu, mama bi jim še pred štartnim žvižgom pripravila obilno hladno večerjo pa zvrhan krožnik pistacij pa pet vrst različnih pijač in jih prepustila kolektivnim sanjam petdesetih milijonov Italijanov.

Tako pa nič. Otroka najbrž komaj čakata, da bo teta rekla: zdaj pa spat!, seveda šele potem, ko bo lepi Auer zaželel svojim gledalkam, predvsem pa gledalcem, lahko noč. V Ljubljani namreč zaradi intelektualističnega snobizma podcenjujejo prav vsak šport, ki se ne dogaja na smučeh. Nogomet, tega kralja vseh športov, pa sploh.

Kljub Ivanini zameri, da se je bil odločil za operacijo prav v tem času, ko je bilo vendar objektivno jasno, da bi se bil za kirurški poseg mogel odločiti tako pred počitnicami kot po njih, sta oba hrepenela po tem večeru. A ta njuna noč se je vse bolj prevešala v neizmerno dolgočasje, v čudno napeto ozračje, ko začutiš, da je sleherna beseda lahko bomba, ki grozi, da bo eksplodirala.

Kakšen dolgčas ta tekma! Kje so Sivori, Rivera, Rossi in drugi šampioni tistih slavnih dni, ko smo še mi bili ponosni, da smo slovenski Italijani!

Slavni dnevi, saj... Dnevi velikih osvajanj, nedeljskih popoldanskih plesnih čajank, Giannija Morandija in Rite Pavone, Beatlesov in Pata Boona... Kako je že naslov tiste, ki pravi, da bo prišel domov, pa...? Ob tisti sta se prvič poljubila in potem ji je ponudil, da jo pospremi domov. Peš. Pet kilometrov skozi mesto do periferije. Kaj neki ji je pripovedoval, da se ni dolgočasila?

Spomnil se je naslova: »I'll be home«...

Ugasnil je televizor, pobrskal po zbirki kompaktnih plošč in našel svojega Pata Boona. Položil je ploščo v CD gramofon in čakal na čarobno sporočilo časa, ko je srce obema prekipevalo od razburjenja.

Ivana pa, kot da se je zametni glas pridnega, olikanega in vedno lepo počesanelega ameriškega »boya« sploh ne tiče. Bila je kot hladna fronta, ki počasi prodira v že tako ohlajeno ozračje.

TV sprejemnik je spet čebľjal v prazno.

Nekaj po dvanajsti se je Ivana odločila, da gre spat, da pa on zaradi nje lahko še naprej bulji v televizor. Saj se je tudi Ivanu že zehalo in bi se tudi on spravil v posteljo, pa kaj, ko bodo ob pol dveh iz ZDA prenašali pomembno boksarsko srečanje. Splačalo se je potrpeti...

»Oprosti, Ivan,« je še rekla Ivana in iz navade prešla prvih deset kanalov. Toda ko je pritisnila na zadnji gumb, je obema zastal dih. Oči so se jima zapile v ekran, ušesa napela, dušo pa so božale daljne, nepozabne melodije... *Russkoe pole, Pesnja solidarnosti*...

Srce je začelo hitreje biti in polastilo se ju je skoraj erotično vznemirjenje. Številčno nepregledni pevski zbor »Rdeče armade« pod vodstvom polkovnika Borisa Aleksandrova! Priložnostna oddaja neke privatne, zakotne televizijske postaje... Nekaj po dvanajsti uri... Mogočna glasba in petje iz stotih, mogoče

dvestotih ali tisočih grl, ko so množice še kaj pomenile. Množice, ki pojejo, množice, ki stavkajo, množice, ki zborujejo, množice, ki zahtevajo . . .

Ivan in Ivana sta bila del teh množic, ko se je glagol »verjeti« še spregal v prvi osebi množine, glagol »ljubiti« pa v prvi osebi dvojine.

Prešlo je vse. Kot ljudje, kot civilizacije, kot ideje . . .

Kdo ve, če imajo tudi druga glasbila tako osvajalno in vznemirljivo moč kot harmonike in balalajke? A tisto noč sta se Ivan in Ivana ljubila do zgodnjih jutranjih ur . . .